

Transalp 2008

Death on arrival

Tekst Leon van den Schoor - foto's organisatie TransAlp/Leon vd Schoor

Dit keer geen dag tot dag registratie maar enkele fragmenten die me zijn bij gebleven. Een verslag schrijven van een wedstrijd begint bijna net zo zwaar te worden als het rijden ervan.

In oktober 2007 een SMS-je naar Ronald Vogely. Sta op de wachtlijst voor de Trans Portugal. Pech gehad, te laat ingeschreven. Zullen we inschrijven voor de Transalp? Enkele dagen later komt er een plekje vrij in de Transportugal. Vele maanden later in januari 2008 loten we in als team in de Transalp. Oeps, hier heb ik eigenlijk niet zo op gerekend. Seizoen 2008 gaat dus een erg uitdagend worden met 4 meerdaagse marathons. Cape Epic, Les Chemins de Soleil, Transportugal en als toetje de Transalp.

Met nog 10km te gaan tot de finish in de voorlaatste etappe van de Trans Portugal moest ik zo nodig over het stuur afstappen. De gevolgen een gebroken sleutelbeen. Geen ideale vooruitzichten voor de Transalp die er over 6 weken staat aan te komen.

AC/DC Highway to hell galmt door de straten van Fussen. Er lijkt in de 5 jaar dat ik niet meer heb deelgenomen aan deze marathon niks veranderd te zijn. Overnachten in het Camp waar je schouder tegen schouder ligt. De enkele WC's die we voor zo'n 350 pers ter beschikking hebben tot de rand vol gescheten. Douchewater altijd koud. In de nacht, snurk geluiden en vreemde luchtjes. Welcome to the Transalp.

De beste aankoop

Het idyllische skioord Ischgl ziet er vanochtend grauw en grijs uit. Start van de 3^e etappe. Een lekkende camelbak heeft m'n rug en broek zeem al doorweekt. Het regent en met 8 °C staan we te klappertanden in het startvak. Dat gaat wat worden als we boven op het Idjoch (2737m) staan. De regenjacks die verkocht wordt op de stand van Jeantex gaan als warme broodjes over de toonbank. De beste aankoop sinds maanden.

We verlaten Scuol. Een pracht klim de Costainass pas. Het is ondanks de kou genieten geblazen. De eerste uren volgen we de route van een van de Zwitserse marathon klassiekers de Nationalpark marathon. Na even aan de route geproefd te hebben komt deze marathon hoog op mijn to-do lijstje te staan.

Steenlawine

Bocchetta di Forscola de pass met die fantastische naam. Het is een vervallen pad dat in de WO1 als bevoorradings weg is gebruikt naar

het front. De Italianen beschoten de Oostenrijkers. Moeilijk voor te stellen dat hier ooit auto's naar boven zijn gereden.

Uren klimmen op verzet 22x34 slingert het pad naar boven. Af en toe een 10-tal meters lopen bij een steenlawine die het pad blokkeert. Een paar teugen uit je bidon nemen zorgen voor acute ademnood.

De cross motoren die ons begeleiden (artsen en fotografen) doen een paar flinke rotsblokken vrij komen. Deze donderen naar beneden door de spaghetti sliert van de onder ons ploeterende deelnemers.

Wonder boven wonder wordt niemand geraakt. Een zucht van opluchting gaat door het deelnemersveld.

Met de harde wind in de rug en voornamelijk bergaf zullen de laatste 50km van de etappe tot Naturns er in no-time opzitten. Uitgerekend hier lijkt het alsof ik een hongerklap krijg te verwerken. Totaal futloos worstel ik me elk flauw klimmetje naar boven. Ronald is gelukkig geduldig. Achteraf gezien zou ik in de gehele TA geen "gunstigere" plek voor zoiets hebben kunnen uitzoeken als juist dit relatief makkelijke stuk. In de daguitslag is van mijn off-day dan ook niks te merken geweest.

Hoe mechanisch drama de Koninginnenrit onze topdag in de Transalp werd

Ronald z'n freewheel begint over te slaan. Na een paar km is het defini-

tief afgelopen en slaat de pion helemaal door. Ronald die z'n spullen altijd picobello in orde heeft baalt vreselijk. De pion vastzetten met tywraps aan de spaken lukt tot 2x toe niet. Na een paar meter worden ze kapot getrokken. Dit gaat een DNF worden vandaag spookt het door m'n hoofd. Ronald laat zich echter

Kan ik helpen? Doe maar een achterwiel roept Ronald. Heb ik niet, maar ik heb wel een complete fiets voor je. Uit z'n bestel busje haalde hij z'n Specialized wedstrijd fiets. Hij was gisteren uitgevallen en nam een dagje rust. Nummerplaat omgezet en wat gegevens uitgewisseld. De fiets paste perfect. Zadel en

strijd. Met nog enkele uren te gaan leek het of we ruim voldoende tijd zouden hebben. Met alles wat we nog in ons hebben geknokt. De uren en minuten tikken weg. Wat aanvankelijk ruim voldoende tijd lijkt te zijn gaat nu toch wel heel erg krap worden. De laatste minuten is het knokken met de moed der wan-

"Doe maar een achterwiel" roept Ronald.

"Heb ik niet, maar ik heb wel een complete fiets voor je..."

niet zo snel uit het veld slaan. Hij rent als een bezetene omhoog en laat zich in de downhill lekker uitbollen. Hij loopt zo hard omhoog dat ik hem fietsend met moeite kan bijhouden. De frustratie is hij in ieder geval kwijt vanavond. Na een 20 tal km zo aan geploeterd te hebben sprak ons een supporter aan.

afstelling van dempers waren OK. Geholpen door een wild vreemde Duitser die Frank heet. Dit lijkt toch niet te geloven. We rijden weer. Het was even wennen die V-brakes. Ronald was nu een stuk makkelijker bij te houden in de afdalingen. De deadline die we moeten halen is 18.00u anders liggen we uit de wed-

hopige. Met nog enkele minuten te gaan beulen we ons af in de korte slot klim. Dan de ontlasting, met nog 4 minuten tijd over komen we over de streep. We slaan elkaar als een paar dollen op de schouders (auw)! Deze etappe met de grootste dieptepunten is er ook een met de grootste hoogtepunten.

Te veel zon voor een rossige

Ronald kan het tempo niet aan vandaag. Last van z'n rug. Hij moet de rekening van gisteren betalen, 20km lopen en duwen. Het weer is sterk verbeterd en de zon brand er lekker op los. Te veel zon is niet goed voor zo'n rossige als Ronald. Hij heeft 's avonds koorts. Bij de mediclinic krijgt hij het advies morgen niet te starten. Al snel zagen ze het hopeloze in van hun uitspraak en het werd afgezwakt tot niet gaan voor de aanval morgen.

Onze teamnaam dit jaar? Death on arrival. Zeer toepasselijk zou later blijken.

De laatste 30 km wederom oncomfortabel hard in een treintje liggen jakkeren. In eens, 2 km voor ik het verwacht had sturen we het finish gebied op. Zo, die TA is in the pocket. Gezellige chaos bij de finish. Vrienden uit Gewande die hun laatste dag aan het Gardameer zijn hebben me snel gevonden. Hun kinderen zien volwassen kerels met tra-

nen over de wangen. Ze begrijpen niks van die emoties. Ga deze rit over een paar jaar maar eens zelf rijden dat begrijp je het!

Leon van den Schoor

Dag	Etappe	Km	Hm	Masters Dag klas.	Alg. Masters	Alg Dag totaal	Alg. Totaal	Tijd
1	Fussen - Imst	80	1946	70	70	282	282	4:21.40
2	Imst - Ischgl	77	3169	80	75	328	311	6:13.17
3	Ischgl - Scuol	75	2542	99	81	381	331	5:26.37
4	Scuol - Livigno	77	2618	94	83	356	334	5:43.27
5	Livigno - Naturns	122	2897	79	81	317	321	7:39.59
6	Naturns - Kaltern	97	3929	107	87	413	340	8:53.57
7	Kaltern - Andalo	75	3041	91	87	369	340	6:20.20
8	Andalo – Riva del Garda	61	1454	81	85	329	334	4:09.55
Tot		664	21623		85		334	48:49.13,8